

nych (Dz. U. R. P. № 80 poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. W stosunku do następujących towarów zostają uchylone obecnie obowiązujące cła wywozowe:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
223	Makuchy
225	Konie
z 228	z p. 3) papierówka osikowa
244	Nasiona lnu
245	Nasiona rzepaku i rzepiku.

§ 2. W stosunku do następujących towarów zostają uchylone począwszy od dn. 1 sierpnia 1925 r. obecnie obowiązujące cła wywozowe:

Pozycja taryfy celnej:	Nazwa towaru:
218	Żyto
219	Mąka żytnia
246	Pszenica
247	Jęczmień
248	Owies
249	Mąka pszenna
250	Mąki inne, oprócz wyżej wymienionych, oraz oprócz mąki ziemniaczanej.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *C. Klarner*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*

#### 478.

### Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 3 lipca 1925 r.

#### w sprawie zwrotu ceł przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych.

Na zasadzie art. 7 p. d) ustawy z dn. 31 lipca 1924 r. o uregulowaniu stosunków celnych (Dz. U. R. P. № 80 poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy wywozie zagranicę wyrobów włókienniczych, wytworzonych w kraju, zezwala się na zwrot cła, uiszczanego za sprowadzone z zagranicy zużyte do wyrobu tych towarów barwniki i chemikalia podług następujących norm:

za 100* kg. tkanin bawełnianych białych wykończonych. . . . .	zł. 1.—
za 100 kg. tkanin bawełnianych kolorowych . . . . .	20.—
„ 100 „ „ wełnianych kolorowych . . . . .	38.—
„ 100 „ „ półwełnianych kolorowych . . . . .	29.—

§ 2. Zwrot cła z tytułu, wymienionego w § 1 niniejszego rozporządzenia, skutecznia się zapomocą kwitów wywozowych, wystawianych każdorazowo przez upoważnione do tego urzędy celne na

podstawie zaświadczeń związków eksportowych, po stwierdzeniu występu towarów zagranicę.

§ 3. Kwity wywozowe opiewają na okaziciela, zachowując ważność na przeciąg 9 miesięcy od daty ich wystawienia i mogą służyć do uiszczania należności celnych za wszelkie towary sprowadzane z zagranicy w każdym z urzędów, upoważnionych do wystawiania kwitów.

§ 4. Wykazy związków eksportowych, uprawnionych do wydawania powyżej wymienionych zaświadczeń, będą ustalane przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu i ogłaszane w Monitorze Polskim.

§ 5. Przepisy wykonawcze do niniejszego rozporządzenia wyda Minister Skarbu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Przemysłu i Handlu: *C. Klarner*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Janicki*

#### 479.

### Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 25 czerwca 1925 r.

#### o nadzorze nad licznikami energii elektrycznej, używanymi w obrocie publicznym do obliczania wartości energii elektrycznej.

Na podstawie art. 23 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 15, poz. 211), rozporządzenia Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 28 maja 1921 r. w przedmiocie miar (Dz. Urz. Min. b. Dz. Pr. № 20, poz. 138) i rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 100, poz. 716), z dnia 5 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 104, poz. 752) i z dnia 16 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 52, poz. 470) oraz na podstawie ustępu drugiego § 23 ustawy Rzeszy Niemieckiej z dnia 30 maja 1908 r. o miarach (Dz. U. Rzeszy Niem. str. 349) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 28, poz. 166) zarządza się co następuje:

§ 1. 1. W okresie ważności cech legalizacyjnych, ustanowionym dla liczników energii elektrycznej, elektrownie obowiązane są do czuwania nad rzetelnością liczników, używanych przez siebie do mierzenia sprzedawanej energii elektrycznej.

2. Elektrownie obowiązane są prowadzić spisy wszystkich liczników, używanych przez siebie do rozrachunku z odbiorcami energii elektrycznej.

3. Spisy, wymienione w p. 2, powinny zawierać dla każdego licznika wiadomości o dokonanych sprawdzaniach, reparacjach i legalizacjach.

Prócz tego spisy powinny zawierać numery protokółów sprawdzeń poszczególnych liczników.

Dyrektor Głównego Urzędu Miar decyduje ostatecznie, czy spisy liczników, przedstawione przez

elektrownie, czynią zadość wymaganiom niniejszego rozporządzenia.

4. Upoważnieni urzędnicy służby legalizacji narzędzi mierniczych mają prawo wglądu w każdym czasie do spisów liczników, prowadzonych przez elektrownie.

§ 2. W wypadku zakwestjonowania przez dostawcę lub odbiorcę energii elektrycznej rzetelności wskazań licznika, używanego do rozrachunku między nimi, strona kwestionująca ma prawo żądać dokonania ekspertyzy. Wykonanie ekspertyzy należy do urzędu miar lub niezainteresowanej instytucji, wyznaczonej przez Główny Urząd Miar.

Opłatę za ekspertyzę pobiera się od osoby, która ekspertyzę żądała.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym terytorjum Państwa i wchodzi w życie w miarę ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *C. Klarner*

480.

## Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 30 czerwca 1925 r.

**w sprawie taryfy, według której związek ubogich na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego mają zwracać koszty utrzymania ubogich.**

Na podstawie § 30 niemieckiej ustawy o miejscu zamieszkania pod względem wsparcia z dnia 6 czerwca 1870 r. (Dz. Ust. Związku Północno-Niemieckiego str. 360) i z dnia 30 maja 1908 r. (Dziennik Ustaw Rzeszy Niemieckiej str. 377), tudzież § 35 pruskiej ustawy wykonawczej z d. 8 marca 1871 r. (Zbiór Ustaw pruskich str. 130), oraz art. 1 i 2 ustęp 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. № 30, poz. 247) — zarządza się co następuje:

§ 1. Wysokość kosztów, które właściwy związek ubogich na obszarze województw: poznańskiego

i pomorskiego winien zwrócić innemu związkowi ubogich na tym obszarze za wspieranie ubogich niezdolnych do pracy lub ubogich chorych, ustanawia się, jak następuje:

I. Za ubogich, umieszczonych w zakładach publicznych, dla których ustanowione są określone stawki, zwraca się koszty według najniższych stawek, przewidzianych w odnośnym zakładzie.

II. Za ubogich, nie podpadających pod punkt I, zwraca się rzeczywiste i konieczne koszty, udowodnione stwierdzeniem rachunkami, przyczem koszty utrzymania nie mogą przewyższać:

za osoby ponad 14 lat — 80 gr. dziennie, czyli 24 zł. miesięcznie,

za osoby poniżej 14 lat — 50 gr. dziennie, czyli 15 zł. miesięcznie.

§ 2. Kwoty, wydatkowane na dostarczenie niezbędnej odzieży i bielizny, winny być osobno zwrócone, o ile zostaną wykazane rachunkami.

Również winny być zwrócone osobno konieczne wydatki nadzwyczajne, o ile będą należycie uzasadnione i poparte dowodami i rachunkami.

§ 3. Wysokość wsparcia na utrzymanie dla częściowo niezdolnych do pracy ubogich winna wynosić mniej niż stawki w § 1 wymienione, zależnie od stopnia niezdolności do pracy, stwierdzonej przez lekarza, a najwyżej  $\frac{3}{4}$  odnośnych stawek, podanych w § 1 punkt. II.

§ 4. Tytułem kosztów pogrzebu winien związek ubogich zwrócić innemu związkowi ubogich rzeczywiste koszty, jakie powstają przy najskromniejszym pogrzebie. Wysokość tych kosztów musi być stwierdzona rachunkami i nie może przenosić wysokości trzykrotnego najwyższego miesięcznego wsparcia, udzielanego ubogim, według zasad w punkcie II, § 1 wymienionych.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z tym dniem traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 18 października 1922 r. w sprawie taryfy, według której związek ubogich na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego mają zwracać koszty utrzymania ubogich (Dz. U. R. P. № 95, poz. 881).

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *F. Sokal*